

baptist.dk

1

2018

Demokrati

[📷] Line Hylleberg

Historien bag forsidebilledet:

I Rwanda stiller man sig på række ved den kandidat, man vil stemme på til et lokalvalg.

Indhold – Demokrati

3 Altid et valg

– leder

4 Kom, lad os glæde os

– hvilke værdier har Line og Rasmus taget med hjem

7 Findes der demokrati i Bibelen?

– Ole Lundegaard giver et svar

10 Menighed – demokrati eller demokratur?

– grundlaget for baptistisk menighedsdemokrati

12 Baptistens DNA

– Ebbe Holm om arvegodset

14 Et demokratisk menneske

– portræt af Signe Lund Christensen

18 Et godt, venligt og frit land

– en konvertits oplevelse af demokrati

20 Demokratiske udfordringer

– Ole Stavvad om det danske samfund

23 Et missionalt præstepar

– portræt af Fie og Henrik Nissen

26 genOPDAG de gode nyheder

– om Sommerstævnet 2018

28 Hvad er man, når man har læst 3K?

– Cecilie Mølbæk Jørgensen fortæller

31 At leve er at rejse

– menighedsstafetten i Købnerkirken

32 To ansættelser i Sæsing

32 Navne

33 De stærke kvinder!

– projektbesøg i Burundi

36 Bygget af levende stene

– klumme

Udgivet af Baptistkirken i Danmark
Nummer 1, 2018 – 165. årgang

Redaktion

Hanne Kiel, ansvarshavende redaktør
tlf. 3190 8190, hanne_kiel@hotmail.com
Vibeke Dalsgaard, tlf. 2262 8839, sortebaervej5@gmail.com
Jamie Cunningham,
tlf. 6089 1441, jamielynn.cunningham@yahoo.com
Lone Møller-Hansen, tlf. 2347 4015, lone@baptistkirken.dk
Renathe Zimmermann,
tlf. 6165 2656, ivrezimmermann@gmail.com
Gitte Elleby Jørgensen, redaktionssekretær
tlf. 2299 0424, gitte@baptistkirken.dk

Oplæser og ansvarlig for lydudgaven på CD og hjemmeside:
Ole Engel

Grafisk design: Pedersen & Pedersen, Aarhus
Trykkeri: Jørn Thomsen Elbo
Oplag: 3.150

baptist.dk er Baptistkirken i Danmarks kirkeblad og kan sendes til alle med tilknytning til en baptistmenighed.

Artikler er ikke nødvendigvis udtryk for Baptistkirken i Danmarks eller redaktionens holdning. Idéer, artikelforslag og digitale billeder modtages gerne. Bemærk dog, at redaktionen planlægger to numre ad gangen.

Udgivelsesdatoer og deadlines

Nr. 2: 26. april. Deadline 19. februar
Nr. 3: 7. juli. Deadline 7. maj
Nr. 4: 21. september. Deadline 30. juli
Nr. 5: 30. november. Deadline 1. oktober

Baptistkirken i Danmark
Sekretariatet

Lærdalsgade 7, st.tv., 2300 København S
Tlf. 3259 0708 – mandag-fredag kl. 9-12
E-mail: info@baptistkirken.dk
Hjemmeside: www.baptistkirken.dk

Henvendelse om adresseændring til din lokale menighed. Dødsfald og nye medlemmer indberettes til Sekretariatet. Bladet kan modtages som lydfiler på CD ved henvendelse til Sekretariatet.

baptist.dk kan også læses på www.baptist.dk.
Følg også bladet på Facebook

Gaver til baptist.dk: Kan indbetales på 3201 10042879 eller MobilePay 2299 6483 mærket »baptist.dk«. Gaver er fradragsberettigede efter gældende regler.

Altid et valg

Alexander fra Iran, Ebbe fra Valby, Søren fra Silkeborg og Signe fra Amager har mange ting til fælles, selvom de er vidt forskellige i alder og baggrund. De har alle truffet et valg. De tilhører Kristus. Og de har bekendt deres tro ved at blive døbt og tilhører nu en lokal, dansk baptistmenighed, hvor de gør deres indflydelse gældende.

[≡] Lone Møller-Hansen

[📷] Line Hylleberg

Men måske endnu vigtigere – de ønsker at være aktive med-lemmer i deres menigheder. Lemmer på det legeme, som deres menighed er en del af: Jesus Kristus' krop på jord. De vil ikke bare være med til at bestemme, hvad der skal ske i den menighed, de er en del af. De vil stemme med sig selv.

At være en del af en menighed med et demokratisk kirkesyn handler for mange om at stemme. Jeg har hørt reaktionen ved

Udlændinge har også stemmeret!

et menigheds møde, hvor man ikke stemte om en sag: »... og jeg blev baptist, fordi det er en demokratisk kirke«.

At lade sin stemme lyde

Demokrati handler ikke om afstemninger, men om at lade sin stemme lyde i samtalen og i bønner. Stemmesedler hører vi ikke om i Bibelen. Kun om lod-sedler: »Herre, du som kender alles hjerter, vis os, hvem af de to, du har udvalgt til at overtage den tjeneste og apostelgerning, som Judas har forladt for at gå bort det til sted, hvor han hører til.« Så kastede de lod mellem dem, og loddet faldt på Matthias ...«¹.

Mon vores valg til menighedsråd så skulle foregå sådan? Måske ikke – men demokrati er selve processen, hvor alle har lige ret til at lade deres stemme lyde. Og

når det drejer sig om en kirke, handler processen om at finde Guds vej ved sammen at lytte til hans vejledning. Den udgave af demokrati er en del af vores baptistiske DNA. Og det beskriver flere tema-artikler i dette nummer af *baptist.dk*

Menneskers lige værdighed

Det er udgangspunktet. Og så er der afarterne. Søren P. Grarup sætter hovedet på sømmet i sin beskrivelse af demokraturets blindgyder, når kirken bliver en forening: »Menighedsdemokratiet handler ikke om, at nogen får *ret* – det eneste, vi har *ret* til, er, at kaldes Guds børn² – men om i fællesskab at lytte sig frem til, hvad hovedet, Kristus, siger.«

Vi har altid valget, om vi vil være en del af sådan en kirke.

1) Apostlenes Gerning 1:24-26

2) Johannes-evangeliet kap. 1, vers 12

Kom, lad os glæde os ...

Familien Hylleberg: Line, Rasmus, Emil, Anna og Andreas, har boet 2½ år i Rwanda og flyttede tilbage til Danmark for et halvt år siden. Spørgsmålet er, hvilke værdier de har taget med hjem.

[≡] [📍] Line og Rasmus Hylleberg

Det er en kliché, men der er meget at være taknemlig for i Danmark, når man kommer fra en hverdag i Rwanda og Burundi, som begge er blandt verdens fattigste lande. Rindende vand i hanen, butikker fulde af dejlig mad, fri adgang til skole og læge, forsikringer, så økonomien ikke ligger i ruiner, hvis vi rammes af et uheld. Og meget andet af både stort og småt.

Alligevel var noget af det første, som slog os, da vi kom hjem, at vi danskere er

meget hurtige til at kritisere. I de første måneder slukkede vi hurtigt for nyhederne, fordi indgangsvinklen på et indslag ofte var »Kom, lad os brokke os«. Omvendt er det selvfølgelig positivt, at vi opdrages til at tænke kritisk i Danmark, fordi det driver udviklingen. Rwanda er et meget hierarkisk

» Vi har også fået en større forståelse for, hvor fantastisk det er at komme fra et land, hvor der er stor gensidig tillid mellem mennesker. «

samfund, hvor man er vant til at rette ind og hellere stiller et spørgsmål for lidt end ét for meget.

Livsmuligheder

I Rwanda blev vi og vores børn konstant mindet om alt det, vi tager for givet i Danmark, og at vi glemmer at værdsætte det. Det gjorde fx et stort indtryk på vores børn, at vores hushjælp, Adolphe, hele sin barndom havde drømt om at få lov at gå i skole. Han var vokset op som gadedreng uden uddannelse, men var en utrolig glad og dygtig ung mand i 20'erne, som boede hos os og blev til vores udvidede familiemedlem.

Begge Adolphes forældre var blevet dræbt, da han var 3-4 år gammel, og han havde ingen steder at være, da vi mødte ham. Vores børn fik pludselig et andet perspektiv på dét at gå i skole og på mange andre ting ved at høre om Adolphes liv – en person de kunne relatere til og lærte at kende som et menneske som dem selv med samme drømme og ønsker, men med helt andre livsmuligheder. Taknemligheden over at være fra et land, hvor der er gratis skolegang, holder heldigvis endnu, selvom det ikke er videre tillokkende at køre afsted på deres cykler om morgenen i de her kolde og mørke måneder.

Vi har også fået en større forståelse for, hvor fantastisk det er at komme fra et

land, hvor der er stor gensidig tillid mellem mennesker. Vi har nok aldrig helt forstået, hvad det betyder, men det bliver meget synligt, når man bevæger sig i samfund, hvor manglende tillid, løgne og fortielser er rammen for alt samvær med andre mennesker. Ikke fordi folk ønsker at lyve eller snyde, men når man er vokset op i et konfliktsamfund, er det prisen for at overleve og undgå at vække opmærksomhed.

Hverdagen sniger sig ind

Vi har fået en større bevidsthed om, at vi er utroligt privilegerede ved at være født i et af verdens bedste velfærdssamfund. Vi vil prøve at anstrenge os for at minde os selv om det, selvom vi også mærker, at hverdagen sniger sig ind på os og bliver – netop en hverdag, som vi let tager for givet. →

» Rwanda er et meget hierarkisk samfund, hvor man er vant til at rette ind og hellere stiller et spørgsmål for lidt end ét for meget. «

Herover: Os foran vores hus sammen med de tre unge mænd, der boede hos os i Kigali. Adolphe er øverst til højre.

Et familiebillede i naturen sammen med Edouard, en af baptistkirkens projektledere

Det tog os dog en del indkøbsture, før vi holdt op med at begejstres over, at vi kunne købe flødeboller. Hver dag! Vi havde vænnet os til, at det ikke gav mening at skrive en indkøbsliste. Vi købte det, der fandtes i supermarkedet netop den dag. Det var befriende enkelt at være i et samfund uden daglige reklame-fristelser. En sjov lille illustration på forandringen er, at Emil ønskede sig M&Ms i fødselsdagsgave, da han fyldte 12 år. Da han fyldte 13 her i efteråret, så ønskesedlen helt anderledes ud.

Vi forsøger at holde hinanden fast på, at vi ikke skal falde for fristelserne, nu hvor vi er hjemme igen. Men det er altså meget nemmere, når man omgås venner og kolle-

ger i Rwanda, som ikke har noget, man selv drømmer om, end når forbrugsgoderne fryder øjet næsten lige meget, hvor man vender sig hen. Vi tænker stadig ofte på en af vores gode kolleger, som blot brændende ønskede sig et køleskab ...

Et andet tempo

Vi nød vores hverdag i Rwanda af mange forskellige årsager. En helt oplagt var selvfølgelig, at vi delte arbejdsopgaver og oplevede, at kirkens projekter gjorde en stor forskel. Det er let at være glad for at gå på arbejde, når man oplever en dyb taknemlighed fra alle og fx kan spille en konkret, afgørende rolle for et helt landsbysamfund.

En anden vigtig faktor var, at vi levede i et roligere tempo, som især skyldtes, at vi havde hjælp til rengøring, tøjvask og madlavning. Det gav et stort overskud i hverdagen og megen fri tid, som vi som forældre ikke er vant til i Danmark.

Derfor forsøger vi at holde fast i at leve i et roligere tempo. Det virker umiddelbart svært. Hamsterhjulet suger os danskere ind med fuldtidsjob, madlavning, tøjvask og alle mulige andre

» I de første måneder slukkede vi hurtigt for nyhederne, fordi indgangsvinklen på et indslag ofte var »Kom, lad os brokke os.«

gøremål, som har det med langsomt at sætte sig på hverdagen og gøre den »stresset«. Tolerancen falder, der råbes måske lidt ekstra af ungerne, og tålmodigheden med medtrafikanterne falder alt for hurtigt. Så vi kan desværre ikke påstå, at vi er blevet bedre mennesker. Men vi har fået nogle oplevelser i Rwanda og Burundi, som vi håber altid vil være nærværende og hjælpe med at ruske op i os, når vi igen begynder at brokke os, eller begynder at lade os friste af nyt spisebord, fjernsyn og køkken, selvom det, vi allerede har, intet fejler.

Læs om flere af familiens oplevelser i den udvidede artikel på www.baptist.dk.

Børnene og Rasmus bærer vand fra dalen i Rubura op til missionærhuset – vi skulle prøve det én gang selv. Det er ca. 100 højdemeter, de tunge dunke skal bæres fra dalen til huset.

Findes der demokrati i Bibelen?

Hvis vi spørger, om Bibelen beskriver eller foreskriver demokrati, som vi kender det i dag i det danske samfund eller de fleste baptistmenigheders praksis, er det enkle svar »nej«. Men hvis vi spørger, om de vigtigste principper, der gælder for en demokratisk styreform både i samfund og menighed, fremhæves som noget positivt i Bibelen, er svaret »ja«.

[≡] Ole Lundegaard

[📷] Unsplash – Aaron Burden

Det Gamle Testamente fortæller mest om, *hvordan et folk styres*. Det tidligste var et forbund af tolv stammer, ledt af deres slægts overhoved og med en overbygning i form af dommerinstitutionen. Senere kom kongedømmet – oprindeligt imod Gud Herrens vilje. Herrens anke mod Israels ønske om at få en konge var, at konger ville undertrykke folket og tvinge det til at kæmpe kongemagtens krige. Det kom til at holde stik! Med kong David blåstemples kongedømmet, og profeterne tjente både som politiske rådgivere og revsere.

Menigheden

Det Nye Testamente taler ikke meget om samfundsmodeller, men vi får et indblik i, hvordan de første *kristne menigheder organiserer sig*. I Apostlenes Gerninger ser vi, at der efter jødisk skik udpeges »ældste«. I Paulus' breve er der flere forskellige modeller fra husmenigheder ledet af den, der enten ejede huset eller den, der først var kommet til tro,² over en mere nådegavebaseret model³ til egentlige kirkelige embeder.⁴ Men det ser ud til, at Paulus ville inddrage hele menigheden i beslutninger.⁵ →

»» Det lader sig altså ikke gøre at slå op i Bibelen og finde entydigt svar på, hvordan et samfund skal indrettes og ledes, eller hvordan en menighed skal. ««

→ Det lader sig altså ikke gøre at slå op i Bibelen og finde entydigt svar på, hvordan et samfund skal indrettes og ledes, eller hvordan en menighed skal. Kirkesamfundenes forskellige styreformers taler deres eget sprog.

Spørgsmålet vendt på hovedet

Når nu Bibelen ikke foreskriver én nøjagtig bestemt styreform af samfund eller menig-

hed, kunne vi i stedet spørge: Hvordan sikrer vi, at den demokratiske styreform, vi har i Danmark og i vores menigheder, bliver *bedst mulig*? Hvilke bibelske principper kan vejlede os i den styreform, vi nu en gang har?

Vigtige pejlemærker

Ikke-vold

Jesus tvang ingen. Han besvarede ikke vold med vold, og han bad sine venner beholde sværdet i skeden.⁶ Jesus omtalte tidens magthavere, der øvede tvang over for deres undersåtter, som dårlige eksempler.⁷ Den,

der vil lede, skal lede ved at tjene, ikke ved at øve tvang.⁸ Kernen i fristelsen af Jesus i ørkenen⁹ er netop, at han afviser magt i dens verdslige, institutionelle form, der gør brug af manipulation og tvang.

Den mindste er vigtig

Jesus beskyttede børn, kvinder og andre grupper i samfundet med ingen eller ringe magt. Han legitimerede aldrig de stærkes ret til at tvinge den svage. Det mest radikale udtryk for det var hans *identifikation* med den svage. Han sagde, at det, vi gør imod fangen, den fremmede, den syge og den udstødte, det gør vi imod ham. Og undlader vi at stå på den svages side, er det ikke Jesus, vi tjener.¹⁰

» Den samfundstype, vi har udviklet i de nordiske lande, kan i høj grad ses som en institutionalisering af principper, vi finder i Det Nye Testamente. «

Inklusion

Jesus' særegne undervisningsmodel var at fortælle lignelser for at få folk til at tænke selv. På samme måde hos Paulus. Flere gange i sine breve beder han menigheden om selv at overveje og dømm om det, han skriver. Han beder om, at hans breve bliver læst op for menigheden, ikke blot for ledelsen.¹¹ Hele menigheden i Antiokia synes at stå bag Paulus' udsendelse som missionær.¹²

Praksis

Det rejser spørgsmålet: Hvordan kommer det bedst til udtryk i vores styreform? Lever vores menigheds styreform – demokratisk eller ej – op til at være ikke-voldelig? Der er næppe håndgemæng ved ret mange menighedsmøder, men vold skal forstås bredt som tvang, manipulation, partidannelser.

Værner vores fællesskab om de svageste, og fremmer vi et syn på ledelse, der svarer til det, vi finder hos Jesus?

Sikrer vores menigheds styreform inklusion af alle, og at hele menigheden bliver hørt ved beslutninger?

Institutionaliseret ikke-vold

Ideelt set er et demokrati en institutionaliseret ikke-voldspraksis. Slagsmål erstattes af debatter, krige af folkeafstemninger, stridigheder af domstolsafgørelser og borgerinddragelse – og voldelige oprør af strejker, demonstrationer og civil ulydighed. Desuden har demokratiske samfund vist sig at være stabile, fremgangsrige og fredelige. Den samfundstype, vi har udviklet i de nordiske lande, kan i høj grad ses som en institutionalisering af principper, vi finder i Det Nye Testamente, om end flere af dem i disse år er under pres.

Ingen styreform – hverken af et samfund eller af en menighed – er garanteret mod fejltagelser. Hvis man ønsker at manipulere og tvinge, kan det også lade sig gøre inden for demokratiets rammer. Det er bare lidt sværere. Det afgørende er ikke, hvad vi kalder vores styreform, men om den er tro over for det, vi møder hos Jesus og i Det Nye Testamente.

» Hvordan sikrer vi, at den demokratiske styreform, vi har i Danmark og i vores menigheder, bliver bedst mulig? «

»Uden planlægning lider et folk nederlag, med mange rådgivere vinder det sejr.«
Ordsprogenes Bog kap. 11, vers 14

Ole Lundegaard:

- præst i Herlev Baptistmenighed
- indtil 2004 underviser i Ny Testamente, græsk, homilektik og liturgik på ›Skandinavisk Akademi for Lederskab og Teologi‹ (SALT) i København og på Baptisternes Teologiske Seminarium i Tølløse

Artiklens henvisninger til Bibelen:

- 1) Apostlenes Gerninger kap. 14, vers 23
- 2) 1. Korintherbrev kap. 16, vers 15-16
- 3) 1. Korintherbrev kap. 12, vers 28
- 4) 1. og 2. Timotheus-brev og brevet til Titus
- 5) 1. Korintherbrev kap. 5, vers 4
- 6) Matthæus-evangeliet kap. 26, vers 52
- 7) Matthæus-evangeliet kap. 20, vers 25
- 8) Matthæus-evangeliet kap. 20, vers 26-28
- 9) Matthæus-evangeliet kap. 4, vers 1-11
- 10) Matthæus-evangeliet kap. 25, vers 31-46
- 11) Kolossenserbrevet kap. 4, vers 16
- 12) Apostlenes Gerninger kap. 13, vers 1-2

Menighed – demokrati eller demokratur?

Baptister har en stærk tradition for demokrati på alle niveauer i kirkens struktur. Man kan dog snildt finde baptister ude i verden, der er organiseret anderledes, fx med en biskop i spidsen, men det må tilskrives den specifikke historiske og kulturelle situation, som de baptister befinder sig i. Helt grundlæggende er baptister demokrater både til fingerspidserne og til hjerteroden. Men hvorfor?

[≡] Søren P. Grarup

[📷] Unsplash - Arthur Miranda

Det er noget, som mange fra andre kirkesamfund ikke helt forstår og undertiden er ganske skeptiske overfor. Kan sandheden/Guds vilje afgøres af et afstemningsflertal i menigheden? Nej, vel!

Hvorfor er baptister demokrater?

Det var de – under forskellige former – længe før demokratiets vinde blæste over Europa, så de har ikke lært demokratiet at kende fra det omgivende samfund – tværtimod. Det samfund – inkl. de øvrige kirker – var dybt udemokratisk.

Baptister har – fra anabaptisterne

under reformationen til moderne baptister i dag – hævdet alle menneskers lige stilling i relationen til Gud mere radikalt og entydigt end de fleste andre kirker. Der er ingen anden mellemmand end Kristus, som selv er Gud. Den enkelte kristne må lytte efter, læse i Bibelen og tyde, hvad Gud siger om det personlige liv og om menighedens fællesskab og tjeneste. Ingen pave, bisp, præst, lærestol, akademiker eller menighedsråd kan hævde at kende Guds vilje bedre end andre.

Når menigheden skal fungere sammen som ét legeme med mange lemmer og med Kristus som hoved¹, må fællesskabet derfor tale indbyrdes om, hvad hovedet, Kristus, siger, og i fællesskab afgøre, hvad der er ret, så fællesskabet kan handle derpå.

Det er grundlaget for det baptistiske menighedsdemokrati.

Hentet fra Det nye Testamente?

Ofte hævdes det, at baptistmenigheder er *nytestamentlige*. Men hvis nogen tror, at baptistmenigheders foreningslignende menighedsopbygning med vedtægter, afstemnings- og valgeregler, flertalsafgø-

» I virkeligheden er det en tilsnigelse at tale om demokrati i en kristen menighed. «

relser osv. er hentet ud af Ny Testamente, eller at den struktur på anden vis er hellig – ud over at være en ›hellig ko‹ for baptister – så tror man fejl. Og da har man taget det første skridt til at gøre menighedsdemokratiet til en karikatur af sig selv – i værste fald til sin modsætning: demokratur eller flertalsdiktatur, som endog Kristus må underlægge sig.

Der skal ikke megen eftertanke til at se, at for en kristen menighed er den vej en blindgyde.

Demokraturet kan også opstå ad anden vej

I en menigheds praktiske hverdag mærker man hurtigt, at det ikke er alle valg, som Vorherre blander sig i – fx valg af farven på gardinerne. Hvis man så mener, at alle andre spørgsmål med langt større teologisk eller menneskelig rækkevidde afgøres på samme vis, så er man inde i demokraturets blindgyde. Der har alle baptistmenigheder vistnok været nu og da.

Folkestyre eller Kristusstyre?

I virkeligheden er det en tilsnigelse at tale om demokrati i en kristen menighed. Demokrati betyder *folkestyre*. Men det er Kristus, der skal være hoved for legemet, menigheden, så det burde hedde *Kristo-*

1) Efeserbrevet kap. 4, vers 15-16

krati: Kristusstyre.

Men det lyder også forkert – for højtideligt måske – eller for ufejlbarligt, og vi ved alt for godt, at menigheden ikke er ufejlbarlig.

Derfor går vi en mellemvej og taler om *menighedsdemokrati*. For Kristus er hovedet, men det er os mennesker, der skal lytte og omsætte hovedets tanker og vilje til ord og handling. Menighedsdemokratiet handler altså ikke om, at nogen får *ret* – det eneste, vi har *ret* til, er, at kaldes Guds børn² – men om i fællesskab at lytte sig frem til, hvad hovedet, Kristus, siger.

Hvert medlem har én stemme – ikke stemmeseddel, men en stemme at tale med – og to ører at høre med. Menighedsdemokrati er først og fremmest at *lytte* med Paulus' formaning i baghovedet: »Gør intet af selvskhed og heller ikke af indbildskhed, men sæt i ydmyghed de andre højere end jer selv.«³ Den holdning er det bedste værn mod at fare vild i demokraturets blindgyde.

Søren P. Grarup

- baptistpræst 1978-2011, senest i Silkeborg Baptistmenighed
- i BaptistKirkens ledelse 2009-2013
- forfatter til bl.a.
 - *Hvor jord og himmel mødes*, 30 salmer og sange
 - *Præsidenten af Kibera*, børnebog om livet i Nairobis slumkvarter
 - *Til dig fra din kirke – interaktiv bog til børn*, specielt til brug som gave ved barnevelsignelse

» Baptister har – fra anabaptisterne under reformationen til moderne baptister i dag – hævdet alle menneskers lige stilling i relationen til Gud mere radikalt og entydigt end de fleste andre kirker. «

2) Johannes-evangeliet kap. 1, vers 12

3) Filipperbrevet kap. 2, vers 3

Baptistens DNA

Når man vokser op omgivet af baptister, kan det være vanskeligt at skelne præcist mellem den del af ens tro og overbevisning, der kommer ind med modernælken, og den del af ens holdning, man har tilegnet sig gennem mødet med andre.

[≡] Ebbe Holm

[📷] Christina Lundegaard

Jeg vover at påstå, at mine bedsteforældre fra Vrå og København, mine forældre med rødder i Kristuskirken i København og dem, der prædikede for mig eller underviste mig som barn og ung, lagde et baptistisk fundament. Det har jeg senere indset værdien af, men også haft behov for at afklare og definere. Det er mit grundlag for at beskrive baptistens DNA med anabaptistisk arvemasse.

Guds ord og Jesus kan jeg ikke komme udenom

Gennem Jesus' taler, liv og lignelser har jeg forstået meningen med livet sammen med og kærligheden til mine kære, samfundets svage og deltagerne i det baptistiske fællesskab. Det er i fællesskaber om Bibelens ord ved gudstjenester, i bibel- og studie-

kredse og i menighedens praktiske opgaver, vi møder Guds kald til at virke som hans disciple og repræsentanter.

Fri af stat og magt

Det er udtryk for virkelig tro at turde dele Bibelens ord og ansvaret for det. Det er grundlæggende baptisme at bede til Gud både højt og helt stille, i fællesskab eller ved sit skrivebord. Fadervor indeholder al redelig tak og bøn og giver et velsignet fællesskab, når vi er mange forskellige baptistiske nationaliteter, der beder sammen. Det er med til at styrke fællesskabet og betydningen af troen, når vi som baptister mødes i et fællesskab, der er uafhængigt af staten, og når vi selv besidder retten og magten til at tjene Gud og ikke er underkastet nogen statslig, religiøs eller kirkelig myndighed.

Fællesskab, ansvar og deling af goder

Det er et nytestamentligt princip, at vi som troende mødes i et fællesskab om ansvar og deling af både vores åndelige og materielle goder. Det gør vi, når vi skaber aktiviteter og etablerer bygninger, kirker og andre virksomheder til udbredelse af vores tro og virke.

Ligeværd, respekt – og taleret

Fordi vi værdsætter og respekterer den enkelte, lader vi som kirkeligt fællesskab

» Det er grundlæggende baptisme at bede til Gud både højt og helt stille, i fællesskab eller ved sit skrivebord. «

» Det er i fællesskaber om Bibelens ord ... og i menighedens praktiske opgaver, vi møder Guds kald til at virke som hans disciple og repræsentanter. «

alle komme til orde uanset køn, alder, erfaring, uddannelse eller faglige egenskaber. Sådan var det i de første kristne menigheder, og det har vi som baptister vedligeholdt. Det er i menighedsmødet, fællesskabets styrke og betydning kommer til udtryk i en baptistmenighed.

Foreningsret og demokrati

Organiseringen af en baptistmenighed hviler på principperne om ligeværd, tale- og foreningsret. Det er menighedens medlemmer og ikke præster eller selvudnævnte menighedsledelser, der tilrettelægger og leder menighedens besluttende forsamling. Som baptister har vi historisk brugt megen tid på at diskutere forståelsen af demokratisk menighedsledelse. Vi har tradition for ikke at opgive de vigtigste demokratiske principper om ligeværd og ligestret for både mænd og kvinder – også til at prædike – og uanset etnisk tilhørsforhold eller seksuel orientering.

Fred, forsoning og pacifisme

Det er et baptistisk princip ikke at indtræde i staters tjeneste med risiko for at gå i militærtjeneste eller på anden vis at være under kommando med våben i hånd. Med

udgangspunkt i årtusinders krige har det altid været menigheders og troendes opfattelse, at ingen sejre kan vindes med våben og blodsudgydelse. Baptister er pacifister og skaber fred.

En sand baptist

Århundreders diskussioner om, hvor mange principper man skal respektere og overholde for at være en sand baptist, er ved at være slut.

Svaret på, hvad der er baptistens sande DNA, når en baptist frem til efter dette princip: Den troende har frihed til at beslutte det sammen med vores Gud og hans Søn under Helligåndens ledelse. Det mener mange baptister glædeligvis.

Ebbe Holm:

- medlem af Kors Kirkens Baptistmenighed, Herlev
- formand for Baptist Kirkens udvalg for International Mission
- medlem af menneskeretsudvalget under Baptisternes Verdens Alliance (BWA)
- har repræsenteret Baptist Kirken i De Europæiske Kirkers menneskerettighedsudvalg (KEK) og været formand for Europæiske Baptisters udvalg for religionsfrihed (EBF)
- er advokat og rådgiver for ikke-aktionærejede virksomheder som foreninger, fonde og religiøse organisationer

Et demokratisk menneske

Et stort verdenskort i Signe Lund Christensens køkken vidner om hendes engagement i klodens mest ydmyge steder. Signe brænder for at være med til at gøre verden til et bedre sted, og hun er engageret på flere fronter for at gøre drømmen til virkelighed.

[≡] Renathe Zimmermann

[📷] Lars Magnus Christensen og Tim Riediger, SL2017

Signe var barn i et aktivt baptistspejderhjem i Tølløse og har lært at bidrage efter evne. Hun er vokset op med beretninger om Rwanda og Burundi, især fordi moster Mette har været sendt ud, og Signe kan huske, at der blev ›sendt aftensmad‹ til Afrika, og hvordan beretningerne om missionsarbejdet i Afrika var allestedsnærværende i søndagsskole og spejderkreds.

Hvad fik dig til at brænde for udviklingsarbejde?

»Umubano-turen¹ til Rwanda i 2003 var min første rejse til Afrika. Den gjorde det klart for mig, at det var det, jeg skulle bruge mit

liv på.« Efter den tur afbrød Signe en halv jordomrejse sammen med en veninde, fordi det ikke længere gav mening. Signe havde fået Afrikas røde jord under neglene, og det betød, at hun som 21-årig tog imod udfordringen til at blive udsendt som ungdomsleder² for at arbejde med at udvikle spejderarbejdet i Rwanda i et halvt år. »Jeg måtte bare sige ja!«

»Spejderne planter forståelsen for at tage et ansvar for verden. Man får nogle gange tildelt et stort ansvar, som man må forvalte på bedste måde, men man lærer også meget af det. Jeg har lavet alt muligt i spejderbevægelsen, og spejderarbejdet har været absolut definerende for, hvem jeg er i dag.«

Ansæt til at arbejde med udvikling i Rwanda og Burundi

Signe har siden læst statskundskab og arbejder nu i ADRA, Adventistkirkens verdensomspændende nødhjælps- og udviklingsorganisation, der virker i mere end 130 lande. Hun har primært ansvar for rådgivning omkring menneskerettigheder samt programmer i Rwanda og Burundi indenfor demokrati-udvikling. »Jeg arbejder mest

med det langsigtede udviklingsarbejde, men også meget med betydningen af at være en kirkelig organisation. Interessant at sidde på sit arbejde og finde bibelcitatier for at underbygge grundlaget for det, vi gør. Det kan åbne døre at være en religiøs organisation og derigennem få nogle budskaber ud via præster, fx om kvinders ligestilling«, siger hun.

Har du en klassisk kaldsforståelse?

»Jeg er meget dårlig til så store ord, men jeg er ret sikker på, at det er det her, jeg skal. En væsentlig motivation for mig er at finde her: ›Før ordet for de stumme, tal deres sag, når de er ved at bukke under. Før ordet, døm retfærdigt, og skaf den hjælpeløse og fattige ret!‹³ Det kan ikke passe, at verden skal være, som den er; at børn fx lever af det, vi andre smider ud. Det forpligter at have set så meget, og jeg er *nødt til* at være i det felt, hvor verden kan forandres.« →

» Når det kommer til uretfærdighed, kan jeg ikke lade være med at reagere. Det er ikke tilstrækkeligt bare at klage, man må gøre noget aktivt. «

1) 14 dages rejse til Rwanda arrangeret af Baptistspejderne og Baptisternes Børne- og Ungdomsarbejde

2) Ungdomsledere er finansieret gennem Dansk Ungdoms Fællesråd og tilknyttes et projekt fra samme sted

3) Ordsprogenes bog kap. 31, vers 8-9

» Spejderne planter forståelsen
for at tage et ansvar for verden. «

... og Spejdernes Lejr 2017?

»Det er det sjoveste, vildeste og største, jeg nogensinde har været med til at lave. Jeg var formand for det udvalg, der hed »Politik og Identitet«. Vi arbejdede med at anvende spejderlejren som et udstillingsvindue for at skabe en moderne fortælling om spejderbevægelsen – om Danmarks Stærkeste Fællesskab. Statsministeren, finansministeren og sundhedsministeren samt Mette Frederiksen fra Socialdemokratiet kom på besøg. Også 74 kommuner var repræsenteret med 41 borgmestre. Og 100 deltagere på en erhvervs-event lærte om de kompetencer, spejdere opnår gennem spejderarbejdet!«

Var det et tungt ansvar?

»Det var ikke tungt, for vi var mange med forskellige kompetencer, men det var en kæmpe opgave. Lejren skulle lykkes for at vise værdien af spejderkorpsets samarbejde – og det gjorde den heldigvis. Hvordan jeg fik tid til det? Sådan var det bare. Edith, som var 4 måneder, var god til at være med, og jeg har et højt energiniveau«, indrømmer Signe på forespørgsel. Far, Lars Magnus, og storesøster Agnes på 3 år var også med.

Hvordan harmonerer et så aktivt liv med familien?

En aftale om lidt ro i familien efter tre års arbejde med lejren blev aflyst, fordi Signe

» Det forpligter at have set så meget, og jeg er nødt til at være i det felt, hvor verden kan forandres. «

blev spurgt om at sidde i bestyrelsen for »Spejderne i Danmark«, hvor de fem største spejderkorps er medlemmer: Det Danske Spejderkorps, KFUM-Spejderne, De grønne Pigespejdere, Danske Baptisters Spejderkorps og Dansk Spejderkorps Sydslesvig. Signe citerer ægtefællen: »Du kan jo ikke sige nej!«, så sådan blev det. Formålet er samarbejde, og nu arbejdes der på holdninger, strategier og forankring af fælles projekter.

Har du en tålmodig mand?

»Ja, men også en meget aktiv mand! Vi har stor forståelse for hinandens engagementer. Familien er det vigtigste, og vi finder en balance. Vi arbejder ofte, når børnene sover. Vi tænker meget på, at børnene skal lære, at det giver mening at engagere sig, og at det er vigtigt, hvis man vil ændre noget. Fremover vil vi måske lægge nogle kræfter i børnenes aktiviteter.«

Du engagerer dig meget bredt?

Du skrev om ressourcer på hospitalet, da du fik Agnes; om vaccinationer; om din næste, der kan være en congolesisk kvinde. Hvorfor skal din stemme med? Signe svarer: »Når det kommer til uretfærdighed, kan jeg ikke lade være med at

reagere. Det er ikke tilstrækkeligt bare at klage, man må gøre noget aktivt.«

Hvordan har I det med kirken?

»Det betyder meget for mig. Vi er lige flyttet til Købnerkirken på Amager. Vi vil gerne have et aktivt kirkeliv, så nu skal det være. Kirken ligger lige om hjørnet, man har

» Hvis man mener noget med kirken, kræver det en indsats at være med i fællesskabet. «

etableret børnekirke, og flere børnefamilier er kommet til, så tidspunktet er meget passende. Hvis man mener noget med kirken, kræver det en indsats at være med i fællesskabet.«

»Det er en del af min identitet at være baptist.«

BaptistKirkens demokratiske opbygning har stor betydning for Signe: »Når man er døbt, er man medlem. Alle medlemmer uanset alder har stemmeret på menigheds-

mødet, og menighedsrådet beslutter alt. Alle er med til at bestemme lokalt, og man dikterer ikke noget fra centralt hold. Baptistmenighederne spænder vidt, og det er vigtigt at anerkende diversiteten. Den fremkommer, fordi det er den lokale menighed, der bestemmer. Det er interessant at være så tæt på et andet kirkesamfund via mit arbejde. Det har gjort mig mere bevidst om, hvad der betyder noget for mig i mit eget kirkesamfund.«

Signe er optaget af demokrati i kir-

ken, men også som borger i et land, hvor ytringsfrihed og rettigheder er en selvfølge og endelig som programrådgiver i Rwanda: »Jeg har set så mange steder, hvor man ikke kan få lov at stemme, eller hvor man kun kan stemme på én!« Signe citerer en kvinde i Rwanda: »Nu har jeg lært at læse, og tænk, nu kan jeg være med til at stemme næste gang.«

»Demokratiet hænger sammen med at være kristen. Alle er lige meget værd og har en lige vigtig stemme. Det vigtigste for mig i kristendommen og mit arbejde er, at vi skal elske næsten og kæmpe for lige rettigheder og vilkår med de muligheder, vi hver især har.«

Signe Lund Christensen:

- medlem af Købnerkirken
- medlem af BaptistKirkens Internationale Missionsudvalg
- formand for bevillingsudvalget under Dansk Missionsråd
- baptistspejder, korpsets forretningsudvalg 2010-14, nu repræsentant i »Spejderne i Danmark«
- arbejder som programrådgiver for ADRA, »Adventist Development and Relief Agency«
- uddannet cand. scient. pol.

Et godt, venligt og frit land

Ud af noget rigtig skidt kan der komme noget godt og velsignet. Det har Alexander Nielsen oplevet til fulde. Som ung i Iran oplevede han megen ufrihed både privat og fra statens side. Alexanders stedfar var imam og meget rettroende muslim, og han manglede helt respekt for, at Alexander ikke følte sig hjemme i den muslimske tro, så Alexanders ungdom var præget af religiøs tvang.

[≡] Vibeke Dalsgaard

[📷] Rasmus Mortensen og privat

Også staten ønskede at kontrollere borgerne ned i mindste detalje. Alexander fortæller: »Hvis vi ønskede at gå en tur i byen, var det forbudt. Vi skulle altid have ledsagere med, og når unge mennesker havde lyst til at træffes og have lidt sjov, var det helt forbudt, og det kunne slet ikke lade sig gøre – vi var overvåget konstant.«

Flyttet, fri, men ensom

Den store ufrihed fik i 2011 Alexander til at flygte først til Tyrkiet og senere til Grækenland, Italien, Frankrig og Tyskland. I Grækenland blev han udsat for menneskesmuglere, der snød og bedrog ham, men en dag fortalte en smugler ham, at Danmark var et godt, venligt og frit land, som han syntes, Alexander skulle rejse til.

Sådan oplevede Alexander også Danmark, hvor han indenfor kort tid fik asyl. Han var meget ensom, men fik via sin

» Alexander er så sikker på, hvor hans fremtid ligger, at han for nogle år siden besluttede at skifte navn til det danske Alexander Nielsen. «

socialrådgiver forbindelse med Tage og Else Marie Nielsen i Pandrup. Her fik han en dansk familie, som tog hånd om ham. Alexander blev inviteret til en lovsangs-aften i Saltum Baptistkirke: »Jeg blev meget berørt den aften, men havde brug for at finde ud af, om det bare var musikken og stemningen, så jeg begyndte at gå regelmæssigt i kirke.« Efter fire måneder var Alexander sikker. Han ville give sit liv til Jesus. Han blev døbt i Pandrup Baptistkirke i 2012.

Stemmeret og demokrati

November 2017 havde Alexander været så længe i Danmark, at han kunne stemme til kommunalvalget for første gang. Det var en stor glæde. »Jeg har stemt før, tilbage i Iran«, fortæller Alexander. »I Iran var der stemmepligt, og det var grotesk, for de øverste ledere bestemte alt – Iran er reelt et diktatur.« Men Alexander stemte, for det stod på ens ID, om man havde stemt. Igen var der tæt kontrol fra magthaverne.

Egentlig politisk aktiv er Alexander ikke her i Danmark – mest fordi han udover

» En dag fortalte en smugler ham, at Danmark var et godt, venligt og frit land, som han syntes, Alexander skulle rejse til. «

sit arbejde som tolkekoordinator lægger meget arbejde i Bethelkirken i Aalborg som børnekirkeleder, og samtidig har han siden 2012 været frivillig i »DFUNK«, Dansk Flygtningehjælps ungdoms-netværk.

Alexander har brugt megen tid på at sætte sig ind i den danske styreform og det politiske system, så han føler sig godt klædt på til at stemme for første gang. Han siger: »Når der er noget, jeg gerne vil vide om både dansk kultur og det politiske system, er mine venner altid parate til at give mig grundig information. Jeg oplever, at det er nemt at blive integreret, hvis man selv vil.« Når der opstår nye partier, som fx Liberal Alliance, er Alexander også hurtigt ude med spørgsmål: »Hvad står de for?«

Et tilvalgt fædreland

Alexander har selvfølgelig en del med sig fra Iran, og han oplever, at man skal være

bevidst om sin kulturelle baggrund. Han savner sin familie, som han forhåbentlig skal møde næste sommer for første gang i syv år. Alligevel er Alexander så sikker på, hvor hans fremtid ligger, at han for nogle år siden besluttede at skifte navn til det danske Alexander Nielsen. Han siger med stor overbevisning: »Danmark er mit fædreland nu, og det er her, jeg vil have min rod og lægge mit arbejde.«

»Gud havde en plan for mig«, fortæller Alexander. »Jeg søgte friheden og fandt den i Danmark. I tilgift fik jeg det vigtigste. Jeg fandt Jesus og blev kristen. Jeg er meget taknemmelig for Danmarks modtagelse og især for Tage og Else Marie, som blev min danske familie.«

Det er svært at opfatte menneskesmulere som led i Guds planer, men her er der trods alt en, som har en part både i oplevelsen af frihed og i overgivelse til Kristus.

Alexander og hans danske mor Else-Marie Nielsen.

Demokratiske udfordringer

Hvad er de største udfordringer for dansk demokrati? Vores egen ligestyrelighed, politikerledelsen eller indvandring af fremmedartede religioner og kulturer?

[≡] Ole Stavad

[📷] Chriftoffer Regild og Arnaud Jaegers

Demokrati som styreform er det fundament, som Danmark er bygget på som samfund. Danmark fik Grundloven i 1849. Vi har altså brugt de seneste 168 år til at skabe det demokratiske Danmark, vi har i dag. Det er noget helt, helt andet end i 1849, hvor kun et mindretal havde stemmeret.

Det sande demokrati

Der findes ingen manual for, hvordan et »sant demokrati« ser ud. Det skabes af mennesker i hvert enkelt land og præges af kultur, tidsånd, religion og mange andre ting. Derfor har demokratiet også mange forskellige ansigter. Og det, der fungerer godt i ét land, kan ikke bare kopieres af andre med en anderledes kultur og tradition.

Der er dog nogle helt grundlæggende forudsætninger, der skal opfyldes, for at

tale om et reelt demokrati. Helt afgørende er en fri og uafhængig presse. Uafhængige domstole. Ytringsfrihed med retten til at tro, tænke og mene – og til at udtrykke sine holdninger. Dertil kommer fraværet af korruption og nepotisme samt retten til skolegang for at lære at læse og skrive.

Stemmesedler skaber ikke demokrati

Fundamentet for et folkeligt dansk demokrati blev skabt med andelsbevægelsen og arbejderbevægelsen, der gjorde en massiv indsats for at uddanne sine tillidsfolk. Der blev oprettet højskoler, hvor jævne folk hentede viden og samfundsengagement. En stemmeseddel – i sig selv – skaber ikke demokrati. Det forudsætter også en samfundsmodel, der tilbyder sine borgere muligheder og forudsætninger. Det er jo ikke demokrati, hvis man stemmer efter »ordre« fra en klanleder eller fra en religiøs leder. Derfor har det også været helt uforståeligt at høre politiske ledere påstå, man

» Medlemskredsen er samtidig blevet stadig mindre repræsentativ i forhold til vælgerskaren. «

kan indføre demokrati med våbenmagt. Det kan man ikke. Tværtimod kan vi konstatere, at det i stedet er endt i ragnarok de steder, hvor man har prøvet.

Udfordringer indefra

Mange betragter dansk demokrati som en selvfølge. Samtidig kan vi registrere en vis ligestyrelighed. Når dertil lægges en vigende respekt for de politikere, som vi selv har valgt, er der grund til bekymring. De politiske partier har i årtier kæmpet med faldende medlemstal. Medlemskredsen er samtidig blevet stadig mindre repræsentativ i forhold til vælgerskaren. Det indebærer en risiko for, at partiernes kandidater og valgte kommer til at ligne hinanden for meget. Færre vælgere kan så spejle sig i de valgte og føle sig repræsenteret.

Også revolutionen på medieområdet er central. Nyhedsdækningen døgn rundt på nyhedskanaler, hjemmesider, Facebook, Twitter osv. presser politikerne til at mene noget hele tiden – og ofte på et svagt oplyst grundlag. For at blive genvalgt optræder mange politikere i alle mulige underholdningsprogrammer for at vise et »menneskeligt ansigt« og deres store »folkelighed«.

Ole Stavad:

- politisk engageret gennem et langt liv
- medlem af Folketinget for Socialdemokratiet 1980-2007 og minister i flere regeringer
- medlem af kommunalbestyrelsen i Jammerbugt Kommune 2010-2017
- i 2017 valgt til regionsrådet i Region Nordjylland
- kontakt: ole@stavad.dk

»» *Fundamentet for et folkeligt dansk demokrati blev skabt med andelsbevægelsen og arbejderbevægelsen, der gjorde en massiv indsats for at uddanne sine tillidsfolk.* ««

→ Udfordringer udefra

Samtidig bliver vi påvirket og udfordret af menneskestrømme, der bevæger sig over store afstande. Danmark modtager flygtninge og indvandrere fra »en anden verden« med en helt anderledes kultur, tradition og religion. Det udfordrer også vores demokrati.

Det gælder respekten for ligestillingen mellem kvinder og mænd, retten til forskellighed, og respekten for, at civilsamfundets love og regler altid står over religiøse normer og regler.

Rigtig mange glider ind og bliver gode samfundsborgere, men en større gruppe

med anden etnisk og kulturel baggrund isolerer sig i parallelsamfund med egne regler og normer. Helt galt går det, når unge herfra ender i bander og med kriminalitet som levevej.

Det har sat »udlændingepolitik« og »sammenhængskraft« øverst på den politiske dagsorden i de fleste vestlige demokratier. Den helt store udfordring er, hvordan vi balancerer mellem at fastholde »egne værdier«, samtidig med at vi med alle midler bekæmper problemet – som netop »gemmer sig« bag vores demokratiske frihedsrettigheder.

Det er en udfordring af dimensioner.

Demokratiet ejes af folket

Der findes ingen enkle svar. Det gælder både den snigende indenlandske politiske apati og den mere aggressive retorik imod alt fremmed og imod enhver forandring,

Den første forudsætning er, at vi erkender, hvor store udfordringerne er: At problemerne er reelle. Det samme er risikoen for reaktioner, som sætter centrale værdier i selve demokratiet på spil.

Det stiller store krav til vores valgte politikere, men også til alle os andre. Kernen i dansk demokrati er et vidt forgrenet netværk af foreninger og frivillige i alle mulige sammenhænge. Vi har også stadig dybe rødder i højskolerne, andelsbevægelsen og arbejderbevægelsen. Jeg tror på – og sætter min lid til – »Forenings-Danmark« med titusindvis af frivillige ildsjæle, der hver eneste dag skaber glæde og sammenhængskraft. Her ligger Danmarks sjæl. Her ligger garantien for, at Danmark kan overvinde de største udfordringer.

Demokratiet ejes af folket.

Det er os!

Et missionalt præstepar

Henrik og Fie Nissen er nyt præstepar i Kristuskirken på Nørrebro. Han er lægmand og præst, mens hun er teolog og frivillig. Men det er ikke vigtigt. Det vigtigste for dem er at fungere som familie og være i mission dér, hvor de bor.

[≡] Lone Møller-Hansen

[☒] Bent L. Hansen

Jeg er i Nordvest, den del af København, hvor folk skyder hinanden. Der er pænere end forventet. Jeg noterer mig på vej hen til opgangen, at der er pænt mellem blokkene med grønt og afskærmning. Et sted står en overdækket klapvogn. Det viser sig senere at være Dagmar, Henrik og Fies datter på ét år, der sover dér. På vej op til tredje sal ser jeg, at på alle de seks døre, jeg passerer, står der fremmedartede navne.

»Evangelisation har ofte været event-

baseret. Men Jesus sendte sine disciple ud og sagde: »Bliv hos den person, der tager imod jer, Fredens Person«¹ Nu er vi blevet her – i ti år for mit vedkommende«, siger Henrik, og fortæller om deres Taksgiving-arrangement, hvor halvdelen af de 25 deltagere ikke var kristne. Men alle havde noget at takke for.

Familien bor nogle kilometer fra Kristuskirken, hvor Henrik er blevet præst efter Thomas Willer, Regens grundlægger, der er rejst til Aalborg for at starte en

1) Med baggrund i Lukas-evangeliet kap. 10, vers 6

➔ Vineyard-kirke. Henrik har været en del af Regen i mange år.

Socialt engagement

Han forklarer: »Regens historie er vokset ud af, at vi gerne vil være de gode nyheder for folk. Vi har gjort meget ud af at hjælpe de svage fx med julehjælp, overnatning og café for hjemløse, storebror/storesøster netværk. Her i området så vi os omkring og spurgte, hvordan vi kunne gøre noget godt her. Der var ingenting mellem blokkene. Nu er der gårdhaver – vi fejrer fastelavn og meget mere.«

De insisterer på fortsat at være en missional familie. »For at kunne lede, skal vi selv leve det liv, vi gerne vil have andre til at leve. Det betyder, at vi ikke kan vente på, at vi får gjort rent og ryddet op, før vi kan invitere folk indenfor«, siger Fie, der endelig har afbrudt Henriks talestrøm. Han fortæller om sin morfar på Bornholm, der

» Vi skal finde en bæredygtig model, hvor kirkebygningen ikke sluger al vores energi. «

Fie og Doris, parrets ældste datter.

sagde: »Ethvert kristent hjem er en missionsstation.«

Kristus i sofaen

»Jeg vil hellere, at folk oplever Kristus i vores sofa end på en kirkebænk. De, der modtager Kristus her, har også et hjem, som de kan invitere folk ind i og fortælle om Jesus!« Så funderer han over, hvad man skal med en stor, gammel kirkebygning, der ligger et sted, hvor stort set ingen fra menigheden bor.

»Det er fantastisk at komme sammen med 50-75 andre og lovprise sammen. Men kirken må ikke være en byrde. Det bliver den nemt, men vi skal måske dele den med andre. Vi har allerede gode lejere, Byens Valgmenighed og FIBC – en engelsktalende baptistmenighed.«

Håbet er, at Kristuskirken/Regens medlemmer skaber fællesskaber, dér hvor de flytter hen. For flere af de unge familier flytter nu længere ud på Sjælland.

En menighed i forandring

»Vi er en menighed i forandring. Vi har eksisteret i 14 år som Regen, over 175 år som Kristuskirken og to og et halvt år sammen.

Det er en samlingstid, hvor vi skal finde ud af, at det er os, der bærer sammen, men Gud der bærer kirken.« De har været frivillige medarbejdere i Regen forud, og nu er Fie igen en del af den frivillige stab.

Henrik og Fie har deltaget i Katapultforløbet, som er støttet af BaptistKirken: »Vi har fået sat ord på Guds historie. Koblingen mellem vores liv og historien om Kristus. Vi skal finde ud af, hvor Gud allerede er i gang. Det letter presset helt utroligt på os. Gud er hovedpersonen, ikke os. Vi er vokset op i en tid, hvor vi selv er i centrum. Men Gud er allerede i gang med at røre ved mennesker. Vi får bare lov til at træde ind i deres liv.«

Bæredygtighed

»Vi skal finde en bæredygtig model, hvor kirkebygningen ikke sluger al vores energi. At vedligeholde folks tro er ikke discipelskab, og vi er skabt til at skabe disciple. Vi skal finde den frugtbare balance, hvor kirkebygningen er et center for mission. Guds folk skal være på vandring. I begyndelsen »teltede« Regen. Vi holdt gudstjenester på forskellige cafeer. Nu skal vi finde ud af, hvordan vi kan det i en grundmuret bygning. Vi skal eje den, uden at den ejer os«, forklarer præsten, altså Henrik.

»Det er godt, at vi har prøvet at bo herude og være kirke her forinden. Derfor vil vi aldrig ønske kun at være en del af et søndagsfællesskab. Vi vil være Oikos – det græske ord for husholdning, i betydningen husfællesskab«, siger Fie, teologen. Henrik har ansvar for to månedlige formiddagsgudstjenester. Det er dér, den gamle og den nye menighed mødes.

Et fælles kald

»Vores kald er at gøre tingene sammen som ægtepar. Det er ikke bare et job, Henrik har fået. Det er et kald, relationer, venskaber og vores passion. Vi er i gang med at prøve at finde ud af, hvordan det hele kan integreres, at være børnefamilie, missionar herude i Nordvest og lederpar i kirken.«

Henrik tilføjer: »Som gode baptister mener vi jo, at alle er præster. Min vigtigste opgave er at sørge for, at der er en samtale mellem folk i menigheden. Hvis der kun er én, der taler, får du kun ét billede på

» For at kunne lede, skal vi selv leve det liv, vi gerne vil have andre til at leve. «

Kristus. Vi kan alle være præster for hinanden, for vi er alle vidner.«

Henrik leder også staben i Kristuskirken/Regen, der består af fem lønnede – kun Henrik på fuld tid – og en ulønnet præst samt en frivillig stab.

Henrik og Fie Nissen

- præsteepar i Kristuskirken/Regen
- lever af Henriks løn
- har døtrene Doris (3) og Dagmar (1)
- Henrik er kontoruddannet i Thisted, har været ansat som ungdomsleder i Baptistkirken Bornholm og siden arbejdet bl.a. som pædagogmedhjælper
- Fie er cand.theol. fra Københavns Universitet

Henrik Nissen, præst i Kristuskirken/Regen

genOPDAG de gode nyheder

Med det tema lægger Sommerstævnet 2018 op til en vandring gennem evangelierne for at genopdage – eller måske for første gang i livet opdage – hvor fantastisk evangeliet er. Det er ikke bare en gammel historie. Det er en livsbekræftende fortælling ind i alle menneskers liv.

[≡] Lone Møller-Hansen,
generalsekretær i BaptistKirken
John Nielsen, missionsforstander
i Missionsforbundet

Formiddagene får to afdelinger

Dagens første underviser gennem hele ugen bliver *Dr. Scot McKnight*, der af nogle vil være kendt for bogen ›Evangeliet om kongen‹. Scot McKnight er en anerkendt teolog og forsker i Det Nye Testamente samt i den tidlige kristendom og i den historiske Jesus. Han er forfatter til mere end 30 bøger og en meget brugt underviser på seminarer og konferencer i USA og rundt omkring i verden. Han har været professor ved Trinity Evangelical Divinity School og ved North Park University i Chicago. De to teologiske uddannelsesinstitutioner drives af Missionsforbundets to

søstersamfund i USA. Han er nu ansat ved Northern Baptist Theological Seminary i Illinois.

McKnight vil på stævnet lede os ind i en *genopdagelse af evangeliets gode nyheder*. Det er, sagt med McKnights egne ord, et evangelium om kongen, og enhver, som tager imod det, bliver en del af en stor guddommelig historie. McKnights undervisning vil give os en fornyet forståelse af og måske et større perspektiv på, hvad evangeliet er.

I anden sektion om formiddagen vil præster fra BaptistKirken og Missionsforbundet grave guldets frem fra de forskellige evangelier og give svar på, hvad der er de gode nyheder hos Matthæus, Markus, Lukas, Johannes og Paulus.

Bibelen Live

Som noget nyt vil onsdag aften i år få en anden karakter, end vi tidligere har oplevet. *Klaus Laursen* vil føre os ind i Markusevangeliet ved at recitere og dramatisere hele evangeliet. Klaus Laursen har en bachelor i teologi og arbejder på fuld tid med at rejse rundt i Danmark og recitere dele af Bibelen. Vi er vant til at læse de bibelske tekster eller høre prædikener om dem.

Siden 2011 har Klaus Laursen åbnet

teksterne for tilhørerne på en ny måde. Det begyndte med Filipperbrevet. Siden er flere andre bibeldele blevet en del af hans repertoire, og på sommerstævnet er det Markusevangeliet, som Laursen deler med os. Det gør han på en måde, så man oplever klassisk fortællekunst blomstre i fuldt flor med brug af både kropssprog, variation i stemmeføring og kunstpauser, der er med til at gøre beretningens dramatik nærværende.

Berøring af Gud

Aftenmøderne vil være præget af lovsang og tilbedelse, inspirerende forkyndelse og forbøn med mulighed for at blive berørt af Gud. Til åbningsmødet **søndag** aften taler Frikirkenets formand, *Tonny Jacobsen*, der for nylig har skrevet en bog om åndeligt venskab.

Mandag står *Lisa Samuelsen* på prædikestolen. Lisa er evangelist og pioner i Myanmar, gift med en dansker og selv englænder. Hun og hendes mand, Søren, har tabt deres hjerte til Asien og har været missionærer i Kina, Nepal og nu Myanmar/Burma. Hun har en nådegave til at række ud til handlede kvinder og få dem ud af prostitutionen.

Tirsdag aften taler *Jakob Vagner*. Han

Klaus Laursen

» Klaus Laursen vil føre os ind i Markusevangeliet ved at recitere og dramatisere hele evangeliet. «

Tonny Jacobsen

er vokset op i Baptistkirken, og har i mange år været ansat på Pinsevækkelsens Højskole i Mariager, men er nu præst i Roskilde Baptistmenighed.

Onsdag bliver, som beskrevet ovenfor, en anderledes aften med Klaus Laursen. Efter oplevelsen af Markusevangeliet, vil der sidst på aftenen være lovsangsfest.

Torsdag byder på et gensyn med Chris Simmons fra England, der også besøgte Sommerstævnet i 2013. Simons er præst i en engelsk Vineyard-kirke, og han er blandt andet optaget af at få evangeliet ud på gaden.

Ved udsendelsesmødet **fredag** aften taler John Nielsen som den sidste.

Vel mødt på Lindeneborg 22.-28 juli – i uge 30

Scot McKnight

» McKnights undervisning vil give os en fornyet forståelse af og måske et større perspektiv på, hvad evangeliet er. «

Lisa Samuelsen

Hvad er man, når man har læst 3K?

» Det, jeg personligt synes er fedt ved 3K, er, at man får kompetencer inden for et bredt felt. «

Som de fleste andre unge mennesker bliver jeg tit spurgt, hvad jeg laver til hverdag. Jeg svarer: »Jeg læser 3K, Kristendom, Kultur og Kommunikation.«

[☰] Cecilie Mølbæk Jørgensen

[📷] Privat

Herefter vil et af tre mulige scenarier udspille sig. Scenarie 1: »Nå, så du læser til præst?« Hertil jeg må svare: Nej, det gør jeg godt nok ikke. Scenarie 2: »Nå, så du læser til KKK'er (Ku Klux Klan)?« Det er ofte en person, der oser af far/onkel-humor. Men jeg kan også møde en person, der på mirakuløs måde allerede har hørt om 3K, og som derfor vil nikke og smile genkendende, når jeg fortæller om min profession.

Hvad er 3K så?

3K blev oprindeligt oprettet for at lave en uddannelse til kirke- og kulturmedarbejdere. Uddannelsen har rykket sig meget, siden de første blev

Cecilie Mølbæk, t.h. var i praktik i Folkekirken sammen med medstuderende Maja Heilskov.

» På 3K lærer de studerende mere end blot den faglige viden. De personlige kompetencer er også sat i spil. «

færdige i 2014, og retter sig nu bredere end kun til kirken. Det, jeg personligt synes er fedt ved 3K, er, at man får kompetencer inden for et bredt felt. På vores uddannelse plejer vi at sige, at vi ikke er specialister, men generalister.

En specialist kunne være en teolog. De ved en hel masse dybdegående om Bibelen. Som generalist og 3K'er ved jeg noget om Bibelen. Jeg har haft fag som kirkehistorie, diakoni, kristendom, sjælesorg og meget mere i den genre. Jeg er derfor ikke specialist, men generalist. På 3K har vi også fag, som rækker længere end det, der traditionelt bruges i kirken. Vi lærer om at motivere og lede frivillige, hvordan organisationer udvikles og opbygges, og hvordan kirker kan agere i et multikulturelt samfund.

Brug din personlighed

På 3K lærer de studerende mere end blot den faglige viden. De personlige kompetencer er også sat i spil. Den studerende lærer, hvordan lige præcis den person kan bruge sin personlighed og sine personlige kompetencer i sit arbejde. Igennem uddannelsen er de

studerende to gange i praktik. Da 3K er en professionsbachelor, bliver de studerende oplært i at varetage en profession og møder derfor igennem hele uddannelsen folk, som er ansat i 3K relevante stillinger.

3K og kirken

Vores kirker er i en rivende udvikling. Vi skal ikke længere kun være kirke om søndagen og en flot bygning resten af ugen. Vi skal være mere. Nogle af de ekstra opgaver, vi har fået i kirken, er bl.a. hjemmeside, nyhedsmails, PowerPoint til gudstjenester osv. – Og mange kirker har gang i et større eller mindre diakonalt arbejde i deres lokale menighed. Et arbejde, der ikke kun kan ledes af præsten, men som kræver store frivillige kræfter. Vi ser også flere og flere nydanskere komme til landet, og som kirker vil vi gerne kunne være noget for dem også.

Indenfor alle de områder er en 3K'er brugbar og nødvendig. En 3K'er kan fx være relevant i kirken til at medvirke ved etablering af diakonalt og socialt arbejde for de hjemløse, der altid sidder på torvet. 3K'eren sidder med viden og metoder til, hvordan kirken i fællesskab kan udvikle

» Som 3K'er har vi en hel masse at tilbyde kirken. Vi kan organisere, kommunikere, motivere, opfinde, udvikle, undervise og meget mere. «

den idé, der passer på lige præcis dem: Hvordan findes der frivillige til at køre projektet? Hvordan fastholder kirken de frivillige kræfter? Hvordan søger man penge ved fonde og økonomisk støtte til projektet? Og hvordan kan projektet ledes og måske i sidste ende blive bæredygtigt?

Som 3K'er har vi en hel masse at tilbyde kirken. Vi kan organisere, kommunikere, motivere, opfinde, udvikle, undervise og meget mere. Hvis du synes, at det med kirken er lidt spændende, men den til tider tunge teologi ikke lige er dig, kan jeg varmt anbefale at undersøge 3K nærmere.

Cecilie Mølbæk Jørgensen:

- 24 år, tilhører Aarhus Baptistmenighed
- i gang med 5. semester på 3K i Aarhus

3K – Professionsbachelor i Kristendom, Kultur og Kommunikation:

- 4-årig professionsbachelor
- kan studeres i Aarhus og København
- tilbyder praktikforløb to gange

Se www.diakonissestiftelsen.dk/3k og www.diakonhojskolen.dk

Vi sender menighedsstafetten fra en baptistmenighed til den næste, ledsaget af et spørgsmål. Her får vi indblik i livet i Købnerkirken.

At leve er at rejse

Købnerkirken er ikke bare kirke for baptister på Amager - men en fri kirke for alle. Heldigvis oplever vi, at flere ønsker at være en del af rejsefællesskabet.

[≡] Andreas Højmark Søndergaard

[📹] Jan Kornholt

Købnerkirken har en spændende historie bag sig. Menigheden talte i efterkrigstiden knap 500 medlemmer og udmærkede sig i lokalsamfundet ved at udvise stort engagement for de mennesker, der havde brug for både Guds kærlighed og fremstrakte hænder. Kirkebygningen fra 1939 er både stor og rummelig. Desværre kan de seneste årtier beskrives med medlems-tilbagegang og faldende aktivitetsniveau. Men menigheden er ved godt mod. Mange har holdt fast – også selvom rejsen har budt på tumult undervejs.

Købnerkirkens rejse er ikke slut

Destination er ikke nået. For selvom der for år tilbage måske manglede tro på fremtiden, så valgte menigheden at træde ud af

båden for at følge Guds kald til at være en moderne menighed på Amager.

Gudstjenesteformerne blev justeret, og vi satser benhårdt på at være *en levende menighed* med forkyndelse i et nutidigt sprog og musik af høj kvalitet. Vi har de seneste år fået kontakt til musikalske ressourcer, som beriger fællesskabet på hver deres måde, og i efteråret 2017 har dygtige og engagerede mennesker påbegyndt børneaktiviteter ifm. gudstjenesterne – foreløbigt én søndag om måneden.

Oplevelser på rejsen

Vi håber og tror på, at 2017 bliver året, hvor medlemskurven knækker. I løbet af årets første 11 måneder har det gennemsnitlige gudstjenestebesøg været stigende, og 10 nye medlemmer har sluttet sig til fællesskabet. Dertil fyldes kirken flere hverdage om ugen.

Hver tirsdag mødes *Amager Gospelkor*. En korøvelse er ikke bare hyggensang og kaffe. Hver korøvelse er et ægte menighedsfællesskab. Mange mødes til aftensmad i *Cafe Julius* – vores non-profit café. Derefter toner lovsangen mod himlen i et par timer – nærmest kun afbrudt af en andagt. Der er altid mulighed for forbøn, hvor en af

menighedens rutinerede sjælesørgere og forberede altid stiller sig til rådighed. Den nye flotte gadedør er altid åben, og i sommermånederne kan det ske, at der synges fra kirketrappen. Mange kikker ind sådan en tirsdag aften for enten at nyde maden i cafeen eller for at nyde korets sang.

Hver torsdag eftermiddag og aften fyldes kirken af børn og teenagere, når *Gospel-generation Kids* og *Next* mødes. Mange tager endda deres forældre med i *Café Julius*, som ofte er fyldt med glæde efter en korøvelse. Også her er døren åben – og der er altid plads til flere til en korøvelse.

Det seneste års tid har vi forsøgt at etablere en *sprogcafe for udlændinge*, der gerne vil lære mere om Danmark og det

» For at leve er at rejse. En rejse med Gud, en vandring med mennesker. «

danske sprog. Det var en succes for en tid, men i efteråret har vi i stedet prioriteret korte »fyraftensmøder« med forskelligt indhold. Vi forsøger nyt – og lykkes med meget.

Men vi er på en rejse

For at leve er at rejse. En rejse med Gud, en vandring med mennesker. Vi gør os ikke forhåbninger om, at vi har fundet (alle) de vises sten (på én gang), men vi har efterhånden lært, at forandringer ikke sker på én nat, men gennem et langt sejt træk. Og vi kommer nu engang længst, når vi husker at bruge den nødvendige tid på at søge Guds råd og vejledning først.

Vi har tro

Tro på Gud og tro på fremtiden. Vi er på vej, men som så mange andre menigheder slås vi også med en økonomi, som ikke kan fortsætte på det nuværende niveau i flere år. Men vi tror på, at Gud har en fremtid – for vores menighed og for hele sin kirke. Vi har store planer om, at vi i det kommende år skal bruge endnu mere energi på at være kirke for vores lokalsamfund. Ikke kun for de få – men en fri kirke for alle. Der er ideer om (igen) at starte *spejderarbejde* i menigheden og på den måde skabe (flere) meningsfulde børne- og ungdomsaktiviteter i vores nærområde.

» En korøvelse er ikke bare hyggesang og kaffe. Hver korøvelse er et ægte menighedsfællesskab. «

Så Købnerkirken er på vej. Vi er på rejse. Og skulle du læse denne artikel og få lyst til at slå følge, så er Købnerkirken også en fri kirke for dig!

Stafetten gives videre til Vrå Baptistkirke med spørgsmålet: Hvad gør I for at skabe gode aktiviteter for børn og unge?

To ansættelser i Sæsing

Kirken i *Kulturcenter Vendsyssel* kan nu ansætte to fuldtidsmedarbejdere. Det er Borg-fonden, som har valgt at støtte menigheden økonomisk. Det første år betaler fonden 100%, andet år 80% af lønnen. Menigheden har besluttet at ansætte Henrik Sættrup på halv tid i den erhvervsdrivende fond, der hedder *Kulturcenter Vendsyssel*, og på halv tid som administrator i

menigheden. Det 2.500 kvadratmeter store center åbnede for tre år siden.

De seneste to år har Henrik arbejdet frivilligt med drift og udlejning. Der har været god vækst, men grænsen for, hvad han kunne gøre ulønnet, var ved at være nået. Menighedens forstander Erik Rugholm, siger: »Denne støtte er et kæmpe bønnesvar og Guds gave. Vi har haft det som mål,

men troet, at det først ville være muligt om seks-syv år. Vi er så taknemmelige!«

Menigheden har ikke haft lønnet præst i 10 år. Den er nu i gang med missionsdrøftelser for at finde ud af, hvilke behov, der er størst for den anden fuldtidsstilling.

Døbt

Randers

29.10.2017:

Gerrigje von Ewijk, f. 05.03.1985.

Roskilde

19.11.2017:

Samuel Holger Sonne, f. 28.06.2002

Per Høirup Johansen, f. 10.05.1943

Bente Dandanel Hassing Johansen, f. 23.02.1946

Saman Rostami, f. 10.05.1992

Sebastian Lund Bækgaard, f. 19.01.2002

Kezia Gregersen, f. 24.05.1999

Caroline Maria Mester-Christensen, f. 14.08.1997

Optaget

Holbæk

03.12.2017:

Werner Musimann, f. 26.12.1935

Nyrup

13.06.2017:

Brynhild Djurhuus, f. 09.02.1944, døbt 15.04.1960 i Våg på Færøerne

Randers

30.07.2017: *Louise Bora*, f. 29.04.1991

Ringsted

05.11.2017:

Elisabeth Hansen, f. 19.05.1948

Jørgen Hansen, f. 03.05.1947

Kirsten Vang, f. 01.01.1942

Kaj Vang, f. 12.01.1940

Døde

Hjørring

Oda Hansen, født 10.07.1925, døbt 04.12.1949 i

Hjørring, døde 17.12.2017

Holstebro

Annie Bente Pedersen, født 25.06.1940,

døbt 11.10.1953 i Bethelkirken Aalborg, døde

20.11.2017

Kristuskirken, Kbh.

Anica Scurtu, født 02.07.1942, døbt 02.06.1991

i Kristuskirken Kbh., døde 18.10.2017

Otto Peter Jørgensen, født 22.10.1953, døbt

18.04.1982 i Kristuskirken Kbh., døde 19.11.2017

Nyrup

Ruth Bertelsen, født 20.03.1919 i Neksø,

døbt 23.04.1933 på Bornholm, døde 23.10.2017

Birgit Daugård Hansen, født 17.06.1935,

døbt 25.12.1949 i Nystrup, døde 05.12.2017

Ringsted

Henry Bolvig Hansen, født 22.08.1935,

døbt 16.04.1950 i Skee, døde 16.12.2017

Vaarst

Chresten Jensen Christensen, født 16.03.1921,

døbt 26.12.1934 i Pandrup, døde 11.12.2017

Bethelkirken, Aalborg

Karla Larsen, født 10.07.1926, døbt 07.09.1941

i Østhimmerland, døde 12.10.2017

Irma Pedersen, f. Carlsen, født 06.09.1926,

døbt 06.04.1941 i Nørresundby, døde 08.12.2017

De stærke kvinder!

» En kvinde med power og udstråling og legemliggørelsen af kirkens rolle i lokalsamfundet. «

Det er en varm dag i oktober, og regnen er på vej. Vi har kørt 3 timer fra hovedstaden Bujumbura mod nord til de små landsbyer Cendajuru og Mpa-ramirundi. Jeg er på tur med et team fra Udenrigsministeriet og lederen af Dansk Missionsråds Udviklingsafdeling (DMRU), der støtter mange af vores projekter. De skal tilse projekterne – og de bliver ikke skuffede.

[] [] Morten Kofoed

I Cendajuru besøger vi den lokale kirke, som de netop har udvidet og lagt nyt tag på. Vi bliver budt indenfor, og *batwa* danser for os. Batwa er en fattig marginaliseret befolkningsgruppe, der ofte er ekskluderet fra det omliggende samfund, og de ernærer sig ved at fremstille lerkrukker, som daglejere og ved lidt landbrug. Men her i kirken er de blevet involveret og er nu aktive deltagere i gudstjenester mv.

Fra analfabet til respekteret leder

Vi møder *Anita*, en stærk kvinde, der for år tilbage hverken kunne læse eller skrive. Hun deltog i alfabetiseringsprojektet – først som barnepige, senere som deltager.

Dernæst blev hun medlem af en spare- og lånegruppe og begyndte på egen hånd at etablere nye spare- og lånegrupper, så der nu er 28 grupper med ca. 700 medlemmer! Derudover har hun været med i *Dutabaranes* projekt, der skal forebygge vold i hjemmene. Og så er hun i øvrigt blevet leder af den komité, der hjælper udsatte børn i menigheden – bedre kendt som *børneprojektet!*

En kvinde med power og udstråling og legemliggørelsen af kirkens rolle i lokalsamfundet. Meget imponerende at møde hende.

*Tv.: Projektleder Julien fra børneprojektet sammen med Anita og leder af DMRU Peter Blum Samuelsen.
Nedenfor: Marie Ciza.*

» Undervisningen i kirken og medlemskab af en spare- og lånegruppe, har forvandlet deres ægteskab. «

Projekt skaber udvikling

Ikke langt derfra besøger vi Mparamirundis flotte, nye kirke, som menigheden selv har bygget og bekostet! Det er et godt tegn på, at der sker noget i området, der ellers er fattigt, og hvor mange af dem, vi møder kl. 15, endnu har dagens første måltid til gode. Vi bliver budt velkommen med sang og dans og bøn. Et af projekterne er faktisk afsluttet halvandet år tidligere, men de mødes stadig på tværs af de deltagende kirker. Vold i familierne er faldet i området, voldtægter er blevet behandlet i retten, og ofrene har efterfølgende fået støtte. Det er noget af en landvinding på de kanter.

Maries bedste ven

Marie Ciza er 38 år. Hun og hendes mand har 6 børn, der alle går i skole. Hun fortæller med stjerner i øjnene om, hvordan undervisningen i kirken og medlemskab af en spare- og lånegruppe har forvandlet deres ægteskab. Fattigdom og uddannelsesniveau gør noget ved forståelsen af selv de basale rettigheder, som vi med vores baggrund tager for givet. Og ofte er kvinderne taberne.

Tidligere var Marie genert og turde ikke sige manden imod, men nu deltager hun i beslutninger om familiens økonomi. Manden lytter til hendes ideer, og de træffer

» Brudte relationer kan genetableres med højere selvværd og livskvalitet for alle som resultat. «

i fællesskab beslutninger, der vedrører familien og familiens økonomi. Derudover fortæller hun, at hun nu er respekteret ikke kun i familien, men også i lokalsamfundet. Og størst af alt er, fortæller hun glædestrålende, at hendes mand nu er hendes bedste ven! Ingen af dem vidste, det kunne være sådan.

Det er så opløftende at høre, hvordan brudte relationer kan genetableres med højere selvværd og livskvalitet for alle som resultat.

En af de deltagende præster supplerer med, at han nu drøfter økonomi og træffer beslutninger sammen med sin familie. Det strejfede ham ikke som en mulighed tidligere, og han prædiker om det om søndagen.

Præsterne er nøglen

På spørgsmålet om, hvorfor projektet har haft den effekt i de deltagende familier, svarer præsten prompte, at det skyldes to ting: At der er god undervisning i kirkerne, og at de også tager udgangspunkt i Guds ord om, hvordan vi skal behandle hinanden.

For mig bekræfter det, hvordan kirken kan transformere livet, og hvor meget vi faktisk kan gøre for at ændre ubalancer i både kirken og det omkringliggende samfund! Arbejdet, vi har fået lov at være en del af, gør en forskel – og der er masser af vindere og stærke kvinder!

Batwaer danser i Cendajuru.

BaptistKirkens projekter

Vi har støttet forskellige projekter, der supplerer hinanden godt, her i området. Nogle er gennemført af Baptistkirken i Burundi og andre af vores anden partner – Dutabarane.

De tre nævnte projekter er:

Projektet til forebyggelse af vold i hjemmene

– primært rettet mod kvinder og piger:

- forebyggelse af vold i familierne
- juridisk støtte til at forfølge sagerne, bl.a. ved etablering af komitéer på kommunalt niveau
- familierne trænes i bedre relationer og samvær

Børneprojektet, der gennem flere faser har:

- hjulpet børn i skole
- dannet og støttet lokale menighedsbaserede foreninger, der via indkomstskabende aktiviteter sikrer, at børnene fortsat kan være i skole
- oplyst om børns rettigheder og gjort kirkerne ansvarsbevidste i arbejdet

Alfabetiseringsprojektet har:

- hjulpet primært kvinder med at lære at regne, læse og skrive
- efterfølgende organiseret dem i læsegrupper

Alle tre projekter benytter sig af *spare- og lånegrupper*, og der er fokus på rettigheder for kvinder og børn. Her bliver menighederne og mændene også involveret og gjort ansvarsbevidste.

Hjælp BaptistKirkens arbejde ved at indbetale et beløb via MobilePay 2299 6483 eller konto 3201 10042879 mrk. »Uddannelse for alle«. Gaver er fradragsberettigede efter gældende regler.

Bygget af levende stene

Ordet økumeni betyder »hele den beboede verden« og er kirkens enhed i al sin levende mangfoldighed. Det er ikke økumeni at bygge flotte kirker side om side, selvom de er fra forskellige kirkeretninger – heller ikke et af de mest centrale steder i den kristne historiefortælling: Jesus' døbssted i Jordan.

[≡] Mads Christoffersen,
generalsekretær i Danske Kirkers Råd

[📷] Flickr

I 2015 holdt jeg jul med familien i Jordan. I begyndelsen af januar, hvor man fejrer Jesus' dåb, besøgte vi netop Jesus' døbssted langt væk fra den pulserende storby – ja, langt væk fra ethvert menneskeligt fællesskab. Som taget ud af en Star Wars-film lå buede skaller af rå beton og funklende nye kupler spredt ud på en gold ørkenagtig slette. Nærmest surrealistisk var den ensomme tomhed, når nu kirken bør være et levende fællesskab. Vi var stort set de eneste mennesker på det store område.

Jeg tror aldrig, at jeg noget andet sted så konkret er blevet mindet om, at Guds hus virkelig er bygget af levende stene. Søren P. Grarup skriver i sin nytolkning af Grundtvigs salme: »Ikke af mursten og træværk og jern –

skabt ud af brokker ved Guds Ord alene, rejst af Guds nåde fra sokkel til stjern«¹.

Talt til

Jesus' dåb er en fortælling om tiltalen til Jesus og til hver enkelt af os. »I dig har jeg fundet velbehag«, lyder stemmen fra himlen. Men det er også en fortælling om fællesskab. Det er hele folket, der bliver døbt. Vi døbes både i den treenige Guds navn – og til fællesskabets gavn ind i menigheden og ud i verden, og hvad deraf følger af ansvar over for vores medmennesker. Økumeni handler ikke om at bygge flotte kirker side om side og være forblændet af det, der adskiller os, men i stedet om at være en del af et levende og forpligtende fællesskab. Sammen er vi de levende stene i Guds hus, og vi må anerkende, at Gud også finder velbehag i vores medmennesker – uanset, hvor vi kommer fra.

Må vi med Guds hjælp gøre det samme.

1) Søren P. Grarup: »Guds hus er bygget af levende stene«, Hvor Jord og Himmel Mødes s. 36-37

PP
DANMARK

Magasinpost-MMP ID-Nr.: 46476

Afsender: Baptistkirken i Danmark, Lærdalsgade 7, st. tv., DK-2300 København S, ISSN 1901-4635

